

Ministeren ved at modsigge dette, overseer, hvad der er faktisk, at der rummes meget forskellige theologiske Anskuelser i hvad vi kalde den evangelisk-lutheriske Kirke eller Folkekirken. Jeg er af den bestemte Overbeviisning, at det er et stort Held. Jeg vilde ikke ønske, som Sagen nu staaer, at det skulde være anderledes. Jeg troer, at det er Noget, man maa søge at bevare, og som vil være til Gavn baade for Folket og Kirken. Men naar det er saa, saa maa man dog finde det naturligt, at Mange løse Sognebaandet, og der skal vægtigere Grunde til at sælde dem end de, man sædvanligt hører. Jeg troer ikke, at det gaaer an at karakterisere dem i Umindelighed, som om de løste Sognebaandet af personlige Hensyn eller af Særhed, eller at sige, at det kun undtagelsesviis er en Samvittighedsfag for dem at løse Sognebaand. Grunden til Lovens om Sognebaandets Løsning ligger i Kirkens Udvikling og i Forholdene her. Det skal man ikke overse, ellers kommer man til — jeg kunde næsten sige — at dømmes letfindigt.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Jeg anseer det for en letfindig Dom, naar man vil sige, at de, der udtræde, gjøre det tvungent, ligesom ogsaa, naar man vil sige, at de gjøre det af intetjigende Grunde.

Beck: Den ærede 3die Landstingsmand for 8de Kreds (Nørgaard) bemærkede med Hensyn til Udvalgets Forslag under Nr. 30 om, at Bestemmelsen i Lovudkastet, at Valget skulde være tvungent, skulde gaae ud, og at det saaledes overlodes til den Paagjældende selv, om han ønskede at tage imod det eller ikke: at man for Valget kunde faae Leilighed til at høre, om den Paagjældende ønskede at undslaae sig, og at Lovforslagets Bestemmelse saaledes meget vel kunde tages tilfølg. Men vi maa vel lægge Mærke til, at dersom det blev Pligt at modtage Valget, nytter det ikke at undslaae sig. Man vilde sige: det er godt nok, at Du ikke ønsker at vælges, men vi kunne ikke gaae ind paa dette Duffe. Vi komme her ind paa et Tvangsforhold, som jeg ikke kan indlade mig

paa at give min Stemme til. Det staaer, som en anden æret Taler har sagt, slet ikke i Forbindelse med Grundlaget for Lovforslaget i det Hele; saalænge dette holder sig paa Frivillighedens Grund, finder jeg det ikke saa skadeligt, som jeg under andre Omstændigheder vilde gjøre. Den høitærede Minister har med Hensyn til Præstens Stilling lige overfor Menigheden ytret, at man skulde see at komme ud af den Betragtning, at Præsterne skulde udrette det Hele. Betragter jeg nu de Foranstaltninger, der her i Lovforslaget tilsigtes som Modvægt i denne Retning, kan jeg ikke skjønne, at det er ønskelig, at faae en saadan Modvægt. Den Modvægt eller Indvirkning, der skal til for at ophjælpe Virksomheds- eller Kjærlighedsforholdet mellem Præst og Menighed, Tillidsforholdet og Troeslivet imellem dem, skal søges frivilligt og under Kjærlighed. Tænker jeg mig et Menighedsraad istand til at virke hæmmende paa Tillids- og Troeslivet, saa staaer det for mig som en Betingelse, der ingenlunde nærmer sig til, hvad der kunde bringe en god Forstaaelse ad Kjærlighedsveien, men tværtimod som Noget, der er tvungent. Og hvor der i Forhold som de her foreliggende træffes Foranstaltninger til at tvinge Noget ind for at arbejde sammen, der svarer Udsaldet ikke gjerne til Forventningen. Sdet jeg har Ordet, skal jeg, da jeg ikke var kommen tilstede i Thinget ved Sagens første Behandling, tillade mig at udtale mig om min Stilling til Sagen i det Hele.

Formanden: Den ærede Landstingsmand maa erindre, at det er de specielle Paragrapher, der ere under Behandling.

Beck: Maafter det ikke kan tillades. Det er blot en ganske kort Antydning.

Formanden: Hvis den kan knyttes til de Paragrapher, der ere under Forhandling, har det ærede Medlem Ordet.

Beck: Ja, saa har jeg ikke Noget at bemærke.